

Lac du Bonnet.

Sparman's Garage

Bensinstation. Reparationer emottagas, stort lager av reservdelar. Köper och säljer nya och gamla bilar. "Taxi-service". Telefon n:o 6.

Granovsky Bros

Lac du Bonnet, Man. ha härmed äran meddela, att vi den 1 maj 1929 flytta vår affärsverksamhet till Pioneer Store Building

D. McCulloch

(The Medicine Shop)

patentmedicin, tobaksvaror etc. Tidskrifter, böcker, kameror,

Lokalombud Frank Pearson

ombesörjer inkassering av prenumerationsavgifter och upptagning av annonser.

HUSMÖDRAR BEAKTA.

\$10.00 förskaffar Eder följande svenska delikatesser:

4 burkar Kalassill	2 burkar Ostronansjovis
2 " Gourmandsill	2 " Skinn & benfri Ansjovis
2 " Lunchsill i piffås	
2 " Rollmons	2 " Läkribitar
2 " Röktsill	2 " Delikatessansjovis
2 " Hummeransjovis	1/2 lb. Genuin Rysk Färs
2 " Vingasill i dillsås	Kaviar.

Betjäna Eder av detta enastående tillfälle att förse Eder med hushåll med ofvanstående delikatesser till engerpriser. Insänd med beställningen \$5.00 och de resterande \$5.00 uttaga vi per efterkrav.

SWENZ IMPORT AND EXPORT AGENCY

Representanter i Canada för Svenska Delikatess Fabriker. 1100 Craig Street, East. Montreal, P. Que.

"Över sjungande räls mot brusande våg".

V.

Där medeltiden möter den nyare tiden och där avfolkningen ruinerat en förut livskraftig provins.

I min förra reseskildring sökte jag både påstå och förklara New Brunswicks industriella stillastående. Jag framhöll hur blomstrande industrisamhället gått tillbaka, hur framgångsrika farmdistrikt avfolkats och hur småbyarna stått stilla under den utvecklingsperiod andra delar av landet genomgått.

Jag sökte inleda den artikel jag i detta nummer närmare skall söka ingå på.

New Brunswicks öde är dystert.

Dess folk miste en dag tilltron till att provinsen skulle kunna försörja dem. Sydländets guld och möjligheter lockade till förädrarna mot den egna torvan. Guldskandiet eller kanske rent av guldörsten blev en epidemi, som spred fasa och ruin omkring sig.

Men låt oss börja från början. New Brunswick är en av landets äldsta provinser. Redan år 1534, berättar historien, seglade Jacques Cartier förbi vad vi i dag kalla New Brunswick. Han gjorde landhugg vid Escuminac Point och Chatham, men fortsatte sedan vidare mot våra dagars Quebec. Först 1604 började man undersöka landet sedan Samuel de Champlain den 24 juni samma år i sällskap med de Monts upptäckte den floden som i dag bär namnet St. John River. Upptäckten skedde på St. John's Day (mouvarande vår Johannes-dag), därför flodens och stadens namn.

Det gick långsamt första tiden med uppbyggandet av några städer och mera betydande kolonier, endast ett och annat fort för trupper och bytshandlare upprättades. Först 1756 under general Monctons ledning, trängde en expedition in i landet och 5 år senare eller 1761 upprättades den första verkliga jordbrukande kolonien i provinsen med engelska kolonister från Connecticut och Massachusetts. Följande år sade tre livskraftiga och starka kolonier etablerats, nämligen Margerville, Sheffield och Gagetown, alla i omedelbar närhet av St. John-floden.

Efter amerikanska revolutionen fick New Brunswick mottaga sitt första större och mera betydelsefulla befolkningstillväxt och den 18 maj 1783 inlöpte ett tjugotal flodångare den samplats vid St. Johnflodens utlopp som i dag bär det engelska skyddsbegreppets namn och som är en av Canadas mest betydelsefulla hamnplatser.

Ombord å dessa fartyg funnos 3,000 britter, vilka trogna den engelska kronan vägrat underkasta sig den amerikanska republikens överhet. Landstigningen företogs vid foten av den gata som i dag bär namnet King Street och som sedan dess ansetts som ett av de mest betydelsefulla minnesmärken i Ost-Canadas historia.

Med korta mellanrum anlände båt efter båt från södern såväl som från andra sidan Atlanten och snart nog kunde provinsen räkna en befolkningssamfund av närmare 70,000 personer. Så kom 1784.

Britter äro nu en gång för alla britter. Dess lojalitet mot Britannia har bekräftats under århundraden. Deras kärlek till sitt land och sin tradition förnekar sig aldrig.

Utvandrarna tänkte som deras fäder och förfäder hade gjort under generationer före dem och där en britt slog ned sina bopälar, där fanns också brittiskt territorium som skulle tillhöra det brittiska väldet. Så formades och grundades provinsen New Brunswick och dess huvudstad blev den ett 60-tal engelska mil från flodmynningen belägna forbyen Fredricton.

Adertonde århundradet randades och med det Napoleon, krigaren. Europa rådde i brand och samma var förhållandet 1812 med Förenta Staterna. Folk flydde då liksom nu de krigshärjade länderna och sökte sig i stor utsträckning till New Brunswick. I dessa dagar spelade St. Lawrence-floden en betydande roll i trupptransporterna från yttervärlden till Quebec och ehuru det tog härarna 16 dagar att tillryggelägga den 435 engelska mil långa vägen mellan St. John och Quebec, blev dock St. John mer och mer infartporten till det land vi i dag kalla vårt.

Världsbranden blev snart kvävd och en tid av fred och expansion förestod värden. Och så började New Brunswicks storhetstid. Denna anses ha inletts 1816 då den första ångbåten anlöpte St. Johns hamn. Angarens namn var General Smith och den blev insatt på reguljär trafik mellan St. John och Fredricton.

Under de följande 40 åren genomgick provinsen en sund expansion och sedan gränsfrågan med Förenta Staterna utmed provinsen Maine ordnats på fredlig väg och ehuru åren 1839 till 1847, då det bekanta Ashburton-

avtalet undertecknades, andades krigsstämning, rådde man dock visligen för en fredlig uppgörelse till stånd.

Mellan 1847 och 1855 utgjordes högsta statsmakten inom provinsen av en av engelska regeringen tillsatt guvernör och i och med det sistnämnda året formerade provinsen sin egen regering, oberoende och fristående av det övriga Canada.

Vid tiden för konfederationstänkens formande under åren 1862 till 1864 hade provinsen tillsatt en speciell delegation att underhandla med representanter för dåvarande Nova Scotia samt Övre och Nedre Canada i avsikt att få till stånd en koalition mellan de olika kustprovinserna i form av gemensam statsförvaltning med en från de olika provinserna gemensamt vald lagstiftande församling att omhändervä dessa provinsernas internationella representation samt tjänstgöra som högsta maktägande myndighet i frågor gemensamma för provinserna. Efter olika konferenser i olika delar av det dåvarande Canada valdes av New Brunswick en regering, som var i opposition till konfederationstanken, men denna regering avgick ganska snart och efterträdades av män, starkt i favör av danandet av ett Canada, sådant vi hava det i dag.

Provinsens huvudstad, grundlagd utmed stranden av St. Johnfloden, erbjuder en intressant bild av det medeltida Canada. Staden grundades redan 1692 och var då huvudstaden i det dåvarande Acadia för att mer än 100 år senare bli provinsens huvudstad. Den gamla tiden frodas i Fredricton.

De små och smala gatorna, de små trähusen med sina lummiga trädgårdar och gatuparter med sina pittoreska trädkantade alléer ge en bild av det som en gång varit. Fredricton har i dag en befolkningssamfund av 8,000 personer men är det oaktat provinsens huvudstad, och torde väl aldrig komma att spela någon mera betydande roll som vare sig industri- eller resdestad.

När man går omkring och vandrar i denna reminiscens från medeltiden, förstår man kanske bäst varför ungdomen dragit sin färde och lämnat det gamla kvar att dö i sin ensamhet.

Jag säger förstås, men jag måste också i rättvisans intresse framhålla att man icke förläter dem därför. Det är fegt och simpelt att desertera — och desertera är rätt ordet för den avfolkning efterkrigsåren förde med sig i New Brunswick.

Och när man så ser allt detta övergivna all denna lägervall, då förvånas man. Landet är det bästa tänkbara. Det påminner i allt åtminstone om det nordbon varit van att leva i och bland. De grönskande hagarna, de små nätta och prydliga åkerfälten, omgärdade med skog och av sjö. Floderna med sitt porlande vatten och skogarna med all sin grönska och bärrikedom — allt är så typiskt nordiskt. De farmar som ännu finnas brukade, minna oss mer än något annat om våra egna små svenska åkerfält och gårdar, om våra hövullar och våra rågfält. Man kultiverar jorden, man gräver diken och man göder myllan i New Brunswick. Man farmar som nordbon är van vid att farmar.

Naturen gör oss också genast hemmastadda. Vi sakna prärens ödslighet, Västens enformighet. Vi kunna få se träd och floder, floder och träd. Vi få den omväxling för ögat, vi vora vana vid att se omkring oss i Nordland, och vi måste trivas.

Vi trivas icke när vi komma ut i Västen — ensligheten och ödsligheten fortär denna känsla. Men Östern, med sin kuperade terräng, sin naturskönhet och prakt fånglar oss och gör oss genast hemmastadda.

Är det då icke beklämmande att alla våra invandrare måste nästan undantagslöst resa genom allt detta och lämna det bakom sig lika väl som de älskade hemtorvar bakom sig för att mötas av något som icke tilltalar deras sinne, icke tjuar deras öga och icke stärker deras tro på sig själva. Ty märk väl, när man icke trives i sin omgivning, mister man tilltron till sig själv.

Kanske får jag påskrivit av mina läsare i Västerlöd för vad jag nu skriver. Kanske kommer man att fördöma mig för att jag håller mer av Österns naturväxling än av Västens natur-

ödslighet. Men skall jag vara ärlig, kan jag icke annat. Jag tror att nordbon i allmänhet har större förutsättningar att slå sig fram som farmare i New Brunswick än han har i Manitoba. Och varför skulle jag icke då också framhålla det?

Nu dirigeras icke immigrationen till New Brunswick efter samma principer som tillämpas i Västen.

Regeringen tar först och främst ett helt annat intresse i kolonisationen än vad Västens regeringar göra. Detta är nämligen en nödvändighet efter avfolkningen. I New Brunswick lägger man immigrationen uteslutande efter kolonisationstanken. Man vill att invandrarna skola taga sina familjer med sig och köpa farmland och bli bosatta. Man önskar icke uppmuntra den ogifta invandringen att komma dit om han icke har pengar nog att kunna köpa sig en farm. Men har han detta är han varmt välkommen och regeringen gör också allt vad i dess förmåga står för att hjälpa honom. Men han får icke komma medelös.

En invandrare, som med allvar och nit önskar ägna sig åt farmarens lott bör ha minst \$1,000 disponibla för landköp. Farmarna kosta mellan \$1,000 och \$5,000 av vilket 25 proc. inbetalas kontant, resten genom hyggliga avbetalningar. De övriga 75 proc. av det medhavda disponibla kapitalet behövs för att sätta farmarna i brukbart skick, inköpa kreatur och betala för de löpande utgifterna intill dess farmen kan börja lämna avkastning.

Men mera ingående här om i nästa artikel, då jag skall söka skildra mina intryck av ålandsvensken Kalle Magnusson, fiskarpojken från Mariehamn, som nu är stor affärsman i St. John, biträdande superintendent för New Brunswick immigrations- och industri-departement och finsk konsul.

CERES.

VASAORDENS FRAMMARSCH

Tre nya vasalorger stiftade i Michigan på några veckor.

Från Vasaordens upplysningsbyrå skrivs:

Den senaste nyheten från Vasaordens Illinoisdistrikt är den att en loge bildats i möbelstaden Grand Rapids, Mich. Organisationsin om distriktsloger nr 8 Illinois mrs. Elvira Schölin utförde förarbetet i nämnda Michiganstad och var också närvarande vid stiftelsesmötet, hvilket hölls den 22 juni på kvällen.

Helt nyligen organiserades som bekant en Vasalogs i Muskegon, Mich., hvilken antog namnet Trygg. Denna loge räknar redan ett afsevärd antal medlemmar, och vid ett för ett par veckor sedan hållet möte förenade sig 22 bor, Mich., häromdagen af mrs. Schölin som stiftades under ledning af Illinoisdistrikts organisator mrs. Schölin.

Den i St. Joseph och Benton Harbor, Mich., häromdagen af mrs. Schölin stiftade logen höll den 22 juni en stor friluftsfest för att härigenom göra reklam för orden. Svenskarne i dessa städer äro ej synnerligen talrika, men intresset i Vasaordens arbete är synbarligen mycket stort.

Ordens organisationsarbete i staten Michigan skall fortsättas, enligt de planer som nu utarbetats.

Skandinaverna och Chicago utställningen.

Världsutställningen i Chicago år 1933 kommer hädanefter att låta mera tala om sig öfver hela den civiliserade världen än vad som hittills varit möjligt, beroende på att ingen officiell inbjudan kunnat utfärdas till övriga länder om att deltaga i denna exposition. Men som den för utställningens hållande nödiga garantsumman nu blivit mer än i dubbel mottos säkerställd, torde det icke dröja så långt länge förän hela världen genom Onkel Sam i egen hög person skall få kunnedom om vad som här är i görningen — att Chicago skall bli världens odisputabla medelpunkt år 1933. Ty då skall alla världsutställningars stora klimax hållas i den stolta staden vid sjön Michigans strand, som visserligen under många år varit känd och erkänd såsom en världsstad men vilken om fyra år faktiskt ämnar övertärfas sig själv härutinnan och visa alla jordens invånare vad som verkligen kunnat åstadkommas av en stad, som för ett hundra år sedan icke ens fanns till. Utställningen skall nämligen hållas i samband med firandet av

staden Chicagos ethundra åriga tillvaro.

Uställningsintresset har på ort och ställe på endast några korta veckor stigit så ofantligt, att en formlig kapplöpning om att få vara med kommit till synes. Affären förefaller icke "sagolik" mera utan har blivit rena, rama verkligheten, detta tack vare den oerhörda viljekraft som utvecklats för sakens realiserande. Denna viljekraft skall nu koncentreras på en annan sak, nämligen den att det hela skall stå fixt och färdigt den första juni 1933. Man lär till och med ha beslutat att hålla en generalrepetition redan sex månader före utställningens högtidliga öppnande.

Övanstående och mycket mer därtill rapporterades här om dagen vid utställningens förenade skandinaviska kommittés månadsmöte i Cliff Dwellers Club vid Michigan Ave. Sammanträdet stod under Charles S. Petersens ledning. Som bekant tillhör denne vår landsman även utställningens general- och verkställande styrelse, där han är vice ordförande.

Vid den skandinaviska kommitténs sammanträde upptogs till diskussion ett av den kände norsk-amerikanen Christian Olsen väckt förslag om att under utställningens söka anordna en skandinavisk festvecka, med särskilda dagar av satta för Sverige, Norge, Danmark Finland och möjligen även för Island. Skandinaverna skulle kulminera sina ansträngningar för utställningen just för att få denna festvecka ansead som den mest storslagna av samtliga de många olika tillställningar, som givetvis komma att äga rum under den stora expositionens gång. Hela utställningen skulle användas men dock i synnerhet den i i Michigan-sjön, där det är meningen att förlägga de skandinaviska ländernas utställningspaviljonger, villor eller palats — vad det nu en gång blir sedan man hunnit ena sig och närmare utfundera vad denna skandinaviska enighet kan uträtta i utställningsväg. Förslaget antogs enhälligt med det tillägget, att man efter de olika nationsdagarna skulle avsluta festveckan med en gemensam all-skandinavisk dag, då de olika ländernas "kungaligheter" eller deras officiella representanter borde kunna närvara och därmed öka det storslagna i denna skandinaviska förbrödring.

Det uppdrogs åt Charles S. Peterson och mr. Birger Osland, vilken numera även blivit invald såsom medlem av den stora utställningsstyrelsen och dess generalkommitté, att hos densamma utverka tillåtelse att få hålla en dylik skandinavisk festvecka. Man framhöll härvidlag särskilt att största skyndsamt måste iakttagas i detta fall, emedan det andra kan vara fara värt att andra intressen spela in och lägga beslag på den tidpunkt vi alla önska. Nämligen midsommarveckan år 1933.

Alla vill ha sitt varma vatten

HETT!

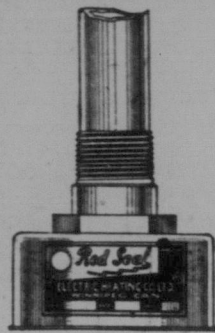
För rengöring och skurning,

diskning och tvättning, bad

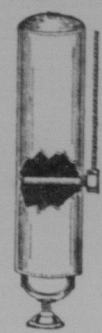
och rakvatten etc., är ett

rikligt förråd av verkligt

hett vatten nödvändigt.

RED SEAL, kontant \$19.00. Komplet inkl. ledning och inställning. "Plumbing" extra, om så erfordras.

HOT POINT, kontant \$20.50. Komplet inkl. ledning och inställning. "Plumbing" extra, om så erfordras.

HAR NI ALLTID ETT RIKLIGT FÖRRÅD AV HETT VATTEN?

Vi vilja leda in och installera en

ELEKTRISK VATTENVÄRMARE

hemma hos Eder, komplett för endast

1 DOLLAR KONTANT

Resten på lätta månatliga avbetalningar.

Garanterad
av
Hydro

Winnipeg Hydro
46-59 Prince St.

Telefoner:
848 132
848 133

Krausmans Cafe

Montreal

är alla svensks samlingsplats.

Svensk matlagning. Till lunch och middag serveras alltid

Akta svenskt smörgåsbord.

Fullständig vinservering

Kulmbacher öl från eget bryggeri.

GÖR OSS ETT BESÖK
Göfred Löwengren,
Direktör.

St. James Str. 44-46
Telef: Kontor HA 7366

Huvudrestauranten P.L. 5925
Festväningen P.L. 5946

Inte gott att veta.

Polisen: — Är det er vagn?
Bilisten: — Jag vet verkligen inte

säker! — Vadfalls, vet ni inte om det är vagn eller ej?

Bilisten: — Nej, för jag är fortfarande skyldig 25 avbetalningar, tre reparationer och ett nytt bakhjul på den.

Varken Er far

eller Er

hustrus far.

En gammal man kommer att bli beroende av Er — Inte Er far, ej heller farbror eller svärfar, utan Ni själv, just Ni.

Skall han sitta nöjd och belåten, ekonomiskt beroende?

Ja, det skall han, om Ni omedelbart påbörjar Er sparkonto och regelbundet ökar det.

Kom ihåg, att det är regelbundenheten, inte storleken av Edra insättningar, som är avgörande.

Börja att sörja för honom idag!

Province of Manitoba

Savings Office

WINNIPEG.

STAMTAVLA.
En ölsort med anor
Dess tilldragande kvalitet och piß proklamerar en makalös stamtavla

Shear's
BREWED IN WESTERN CANADA FOR OVER 40 YEARS
STOCK ALE
SHEAR'S WINNIPEG BREWERY LIMITE